dagi suremat posti-taskus ei olle? Se tühhi assi ei pañe mind kohkuma! Wandugo neñad sadda-korda mulle ukkatust: ma sadan nende wanded tuulde. Saatke tühjad murred tuulde, armas lelle-poeg, neñad ei wõi mulle middagi tehha. Astuge tuppa, leiba wõtma. Teile õnneks püüdsin täña kaks nored meikad, mis teile wistist maitsewad. Ärge niñetage Ermelinale sest sõña, mispärrast sele tullite; naisterahwas teeb parmust wärblase. Omme lähhen teiega seltsis kuñinga kotta."

Irmabbe tõutas ello ja warra rõemoga sõbra luñastuseks anda; Reinowadder täñas lahke lubba-mise eest, ütteldes: „Kui nad mulle mahti annawad wabbandada, siis pettan libbeda kelega kuñinga ja teised issandad."

Tuppa astudes leidsid neñad maggusa roa jubba laual. Nored meikad maitsesid iggaühhele mokka möda. Söma laual ütles Reinowadder märale: „Wadake miño wisakaid poegi! Rossel ja pissoke Rein sawad möllemad ükskord meie sugguwõssale auuks. Weiked kelmid akkawad jubba isse toitu püüdma ja tewad mulle iggapääw rõemo; üks napsab kaña pocokese, teine tuikese ja pardi poea. — Meisas lusides õppetan neid, kuida küttide, koerte ja lin-gude eest nahka peawad oidma; mõñe näddala pär-rast wõin neid ükshi sagile läkkitada. Mängides sas-siwad kohhe teine teise kõrrist kinni, ja on nõnda õppinud, et kohhe küned turja peale ja amba kõr-

risse akkawad, sellepärrast ükski loom nende küüsis kaua ei sippelda."

Irmabbe kostis: „Nisuggused lapsed tewad wañemale rõemu ja meie sugguwõssale auo."

Reinowadder pallus juttu lõppetada ja puhkama eita. Perrenaine olli põhku põrrandale pannud, kuhhu peale kõik ühheskoos puhkama eitsid. Rei-nowadderi issanda pükstid sõelusid püüli, ei tulnud ö otsal uñi teña silma. Enne koitu tõusis ta assemelt ia ütles silmi lakkudes naisele: Olge mur-reta, kallis ing! ma lähhen lellepoeaga kuñinga kotta mõnda tühja asja selletama. Pange illusast majja ja lapsi tähhele. Peaks keddagi miño järrele küssima, sellele andke lahkelt lühhidelt wastust, pit-lemat lorri ehk körwa sossimist ei olle kuskil tarwis. Piddage wärrawad ja ukse lukkus; tühjad murred saatke tuulde!

Ermelina wastas: „Armas mees! mis teid kuñinga kotta sunnib miñema? Wai kas unnusta-site wimast luggu, kus waewaga wõllast peasite?"

„Tühhi tuul!" naeratas Reinowadder. „Kan-nepid on alles külwamata, kust mulle wõlla ohhe-liko tehhakse. Ma ilmas juhtub mõnda: üks kautab sutäie ammaste wahhelt, teine leiab odetud kassust koggemata kahju! Tühja asja tallitusele pean kuñinga ette miñema; waenlaste ulk ei tohhi miñusse pu-tuda. Nende ruñalad nõunpiddamised lähwad tühja. Juñalaga, armoke!" — Sedda ütteldes astus ta märaga uksest wälja.

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 114